

**BISDOM
ROTTERDAM**

Homilie bisschop Van den Hende

Priesterwijding Arno Aardoom, HH. Laurentius en Elisabeth kathedraal, Rotterdam

18 november 2023

Sefanja 3, 14-18a

Handelingen 28, 11-16.30-31

Matteüs 14, 22-33

Broeders en zusters, we werden even opgeschrikt door een brandalarm. Er was niets aan de hand. Eerst hield u de adem in. En toen begon u toch weer met elkaar te praten. Het was niet voorzien, zo vlak na het evangelie. En voor onze gasten hier: het geluid en kabaal maken doorgaans geen deel uit van onze liturgie. Op een of andere manier is het ook wel weer een bijzonder teken dat we vooral toch waakzaam moeten blijven. U die hier naartoe bent gekomen om samen de priesterwijding van Arno Aardoom te vieren. Je zou bij jezelf kunnen denken: het komt vaker voor dat wij een priester voor ons bisdom wijden. Maar tegelijkertijd wordt het nooit gewoon. Dus mocht bij u op weg hier naartoe en in de eerste momenten van de viering de gedachte zijn opgekomen: zo doen wij dat in Rotterdam, een priester wijden. Of: we hebben priesters nodig en het is dus heel gewoon dat we die ook steeds weer krijgen. Dan kan dit alarm u misschien van die gedachte afbrengen. Omdat we waakzaam moeten blijven. Omdat geen enkele wijding gewoon is. Omdat de priesterwijding een gave van God is. Wat wij ook organiseren, hoe hard we ook studeren en doneren, uiteindelijk is het God zelf die de roeping in ons hart wekt en laat groeien. Ik zeg dit tegen u maar ik weet zeker dat ik dat niet tegen Arno hoeft te zeggen, want als iemand weet dat je de roeping niet uit jezelf knutselt en je je roeping niet kunt zien als de bekroning van al je eigen inzet, dan is het Arno zelf wel, die de tijd genomen heeft in alle bedachtzaamheid, om uiteindelijk te weten: ja, het is echt dat de Heer mij vraagt om priester te worden. Dus het alarm was niet voor iedereen bedoeld. Maar wie de schoen past, trekke hem aan.

Het is duidelijk dat Arno geworteld is in de karmelitaanse traditie. Een traditie van kloosterlingen en van spiritualiteit die een oorsprong heeft in de profeet Elia die zich terugtrok in de stilte, ook als hij het moeilijk had. Die zich terugtrok om te bidden om opnieuw van God de kracht te krijgen (1 Koningen 19, 9-13). En zo weet Arno van binnenuit dat niet het alarm onze wereld bepaalt, maar de zachte bries van de Heer. Zoals Elia die ervaren heeft. 'Zachte bries' wil niet zeggen een slappe aanwezigheid. Wil niet zeggen dat het er ook niet had kunnen zijn. Maar het is weten dat de Heer dichtbij ons is zonder zich op te dringen. Weten dat God in onze geschiedenis steeds aanwezig is, zonder met de vuist op tafel te slaan.

Arno, ik ben heel blij dat we jou vandaag mogen wijden. Niet uit trots. Niet uit een gewoonterecht. En zeker niet omdat we zo'n geweldig bisdom zijn. Maar omdat de Heer roept en de Heer van de Kerk ook ons opnieuw laat zien dat we Hem nodig hebben, opdat jij 'ja' kunt zeggen en wij jou mogen wijden.

De wijding is eigenlijk een hele bijbelse gebeurtenis. We mogen jou in stilte de handen opleggen. Niet alleen ik als bisschop, maar ook de aanwezige priesters. En vanouds is het teken van de handoplegging een teken dat wij in vertrouwen Gods Heilige Geest doorgeven (cf. Handelingen 6, 6). Heb je de Geest ontvangen met je doopsel door het chrisma op je kruin, heb je de Geest ontvangen met het vormsel met chrisma op je voorhoofd, vandaag mogen we jou heel bijzonder de geestkracht schenken namens de Heer voor het

dienstwerk van het priesterschap. En met datzelfde chrisma dat bij je doopsel en je vormsel is gebruikt, worden nu je handen gezalfd. Opdat je je handen in die van de Heer legt en zijn dienstwerk met heel je hart wil volbrengen.

De Kerk is in onze streken kleiner aan het worden. En het lijkt weleens als je statistieken in de krant leest dat dat steeds weer nieuws is. Soms heb ik het gevoel dat ook mensen afwachten tot het helemaal bij nul eindigt; zo, dat hebben we gehad, geloof is verleden tijd, Christus is verleden tijd. Maar we weten dat dat niet zo is. Want de Heer laat ons niet in de steek. Hij gaat niet met de rug naar ons toe staan. Wij mogen Hem ontmoeten elke keer weer in Jezus Christus die het gezicht is van Gods barmhartigheid. Mogen wij ons opnieuw laten raken door de woorden van de eerste lezing, waar de profeet Sefanja zegt dat God ons nabij is. En dat Hij het is die met zijn liefde ons vernieuwen kan. Hij kan onze wereld vernieuwen. Hij kan onze Kerk vernieuwen. En ook jou Arno op je weg als priester steeds weer nieuw maken.

Als Kerk zijn we aan de ene kant een menselijke instelling. Maar aan de andere kant ook zeker en op de eerste plaats een initiatief van God zelf (cf. Vaticanum II, Lumen Gentium n. 8). En dat betekent dat wij ingedeukt kunnen raken, grote fouten kunnen maken, teleurstellingen of angst kunnen hebben, maar dat we steeds bij diezelfde Heer te rade mogen gaan en zeggen: U bent het goede werk met ons begonnen, wil het ook in ons voltooien (cf. Filippenzen 1, 6).

Zo zal het ook in jouw leven gaan. Je hebt al veel ervaring opgedaan in je leven. Je menselijke talenten heb ik al vaker mogen zien. Ook in de tijd dat je actief was als vrijwilliger in de parochie en betrokken was bij de sluiting van een van de locaties. Met jouw geduld, met jouw aandacht en met jouw liefde heb je mensen geholpen om een nieuwe stap te zetten. En waar God met zijn liefde ons vernieuwt en ook parochies vernieuwt waar veranderingen gebeuren, heb jij met jouw liefde daarbij aangesloten en het sterker gemaakt. Dat geldt ook in je werk, in jouw baan die je lang hebt uitgeoefend. Met zorg was je op mensen betrokken. Sociale verzekeringen blijken altijd weer ook maatwerk te moeten zijn en het gaat om concrete mensen die proberen zo goed mogelijk in het leven te staan. Ook daar heb je leidinggeven vertaald met de geestkracht die je eigen is, die je ontvangen hebt, en met de liefde die steeds de rode draad mag zijn in je leven.

En dan nu het priesterschap. Dat wil niet zeggen: geheel iets anders. Dat zou wel bij deze tijd passen. Ik was deze week bij de kapper en zei: wat heeft u een mooi vak dat u zo steeds mensen blij maakt als ze weer naar buiten lopen. Maar toen zei die mevrouw: ik heb er zo'n hekel aan gekregen, ik hoop over vijf jaar echt iets anders te doen. Ik denk, Arno, dat jij geen hekel had aan je werk. Je had geen hekel aan het leven dat je tot nu toe hebt geleid. Maar je hebt gevoeld dat je een nieuwe stap wil zetten, die voortbouwt op datgene wat je hebt meegemaakt, waar je ervaring in hebt opgedaan en op grond van jouw talenten en gaven.

In die zin is een priester wijden niet beginnen bij nul. Maar beginnen bij jou als persoon, door God gewild, door God gemaakt en, we geloven, met zijn gaven verrijkt, niet alleen in je doopsel en je vormsel, maar ook met je talenten die zijn gegroeid en met je gezindheid die je steeds weer laat zien. De rector zei het al: eenvoud maar ook vastberaden, geen grote gebaren, maar wel met heel je hart. En zo mogen we jou vandaag wijden.

Waar het priesterschap niet bij nul begint, begint de Kerk vandaag ook niet bij nul. In ons liturgisch jaar hebben we vandaag ook een bijzondere gedachtenis in de Wereldkerk. We gedenken de wijding van de basilieken in Rome die zijn toegewijd aan Petrus en Paulus. Het gaat mij nu niet om die basilieken van steen, niet om die oude kerken alleen, maar het gaat om die twee bijzondere mannen van geloof: Paulus en Petrus, die vandaag bijzonder herdacht worden en die ook in de tweede lezing en de evangelielezing naar voren komen.

Het is Paulus die we op weg naar Rome meemaken in de tweede lezing. Het was een andere tijd. Je pakte geen vliegtuig om in twee uur ter plaatse te zijn. Het was een lange, taaie reis over zee. Van plaats naar plaats, met de nodige deining en golven. Op die lange, zware reis behoudt Paulus zijn geloof dat de Heer dichtbij is. En hij ontmoet broeders en zusters in geloof die op al die plaatsen wonen, werken en bidden. En zo maakt Paulus niet alleen werk van de verkondiging van het geloof in de Heer, maar maakt hij ook kennis met het geloof dat al die mensen in zich dragen die zich tot Christus hebben bekeerd. Een netwerk van liefde zou ik nu willen zeggen, waardoor Paulus gedragen werd ook toen hij naar Rome ging. Die reis naar Rome was om voor de keizer te verschijnen en daar zijn pleidooi te houden. En uiteindelijk - zo zegt de traditie - wordt hij daar onthoofd. Hij was een Romeins staatsburger, dus hij werd niet gekruisigd, niet opgehangen, maar had de twijfelachtige eer met het zwaard te worden omgebracht. Die Paulus gaat jou voor, Arno, op de weg van het evangelie. En ik weet ook dat jij, in je thuisparochie en op de plekken waar je stage hebt gelopen en de nieuwe parochie waar je straks werkzaam zult zijn, net als Paulus broeders en zusters in geloof mag aantreffen die met jou willen leven, met jou willen werken en met jou willen bidden. Dus we beginnen niet bij nul vandaag. We bouwen voort op wat er is, dat altijd nieuw blijft door de liefde van de Heer.

En in de evangelielezing komt die andere grote 'geloofsheld' mag je wel zeggen naar voren: de apostel Petrus. Hij zou zichzelf niet zo noemen, als hij bedenkt hoe hij Jezus heeft verloochend toen Hij veroordeeld werd om aan het kruis te sterven (cf. Johannes 18, 25-27). Maar het is wel die Petrus waarover wij in het evangelie horen met groot vertrouwen op de Heer. De Heer komt over het water naar hen toe. En wat zegt Petrus? Als U het wil, kom ik naar U toe. En hij stapt uit de boot. Een paar stappen. Dan begint hij te zinken. Hij had al geen grond onder de voeten op dat moment en het water begon hem te verzwelgen. Maar het is dan de Heer die zijn hand uitsteekt. En Petrus pakt die hand van harte. Hij is iemand die ons in dat geloof in de Heer is voorgegaan. En ik hoop en bid van harte, dat wanneer jij als priester stappen zet in ons bisdom, weloverwogen en werkelijk met heel je hart en in alle nederigheid, je ook dan de kracht voelt van de Heer die met je meegaat. En als de golven van het priesterlijk werk, of van de omgeving waarin je bent, of twijfel of teleurstelling je dag lijken te bepalen, dat je ook dan het vertrouwen hebt om te zeggen: Heer, U bent het werk begonnen, U hebt beloofd dichtbij ons te zijn en ik wil net als Petrus op U vertrouwen, die mijn verlosser en redder bent.

Vandaag, broeders en zusters, mogen wij als Kerk een bijzondere stap zetten. Dus niet uit een soort hoogmoed: we hebben priesters nodig en kijk we hebben er weer één bij elkaar gebeden. Nee, de Heer roept. En Hij heeft ons biddend roepen gehoord. Het is de Heer die het zoekende hart van Arno heeft vervuld met zijn aanwezigheid. En die hem de morele zekerheid heeft gegeven om te zeggen: ja, de Heer is niet ver weg, Hij is in mijn hart, Hij is geen idee maar een persoon die mij vasthoudt, alle dagen van mijn leven.

Broeders en zusters, we hebben niet voor niets in deze eucharistieviering eerst drie Schriftlezingen gehoord. Het is het woord van God dat ons wekt tot geloof. Het is het woord van God dat ons uitnodigt om vertrouwen te hebben. En het is de liefde voor dat woord, Arno, die je van jongs af aan in het gezin waarin je bent opgegroeid hebt meegekregen. Dat blijft altijd een rijkdom. Want elke keer zul je ook vanuit je hart moeten geven wat je van het woord hebt ontvangen, vanuit je hart mogen zeggen wat het woord van God jou heeft aangereikt, en met al je krachten en mogelijkheden aanbieden waar het woord van God je leidt en wegwijs maakt.

Broeders en zusters, het is een grote dag die we niet aan onszelf te danken hebben, maar aan de Heer. Mogen wij deze dag vieren met vreugde (cf. Psalm 118, 24). We zijn hier binnengekomen onder het zingen van Psalm 122 van de bedevaart: we trekken op naar het huis van de Heer. En ik zou willen vragen: doe dat elke dag opnieuw wanneer je naar de

kerk gaat en ook wanneer je een moment van gebed uitkiest. Wanneer je uit de Schrift leest, of elkaar in liefde dient en helpt. Ook, dan gaat u op naar de Heer. En moge Hij u dan begeleiden al uw dagen. En moge Arno met zijn getuigenis, met zijn dienstwerk daar een vruchtbare rol in vervullen. Hij heeft het geloof ook maar gekregen, maar wel aanvaard. Hij heeft de liefde leren kennen en zich tot instrument daarvan gemaakt. Arno, het is duidelijk dat we jou van harte in ons midden opnemen met alle priesters die hier zijn, en dat we voor je blijven bidden. Want we bidden niet alleen om nieuwe roepingen, maar we bidden ook dat degenen die geroepen worden en gewijd zijn het vol mogen houden in de kracht van de Heer. Amen.